

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Nostalgia pianului fără clape

volumul 1

Mădălina Alexandru

Prelude.....	7
Sonata numărul unu	9
Sonata numărul doi	25
Sonata numărul trei	44
Sonata numărul patru	61
Sonata numărul cinci.....	74
Sonata numărul șase	99
Sonata numărul șapte	115
Sonata numărul opt	137
Sonata numărul nouă.....	156
Sonata numărul zece	171
Sonata numărul unsprezece	192
Sonata numărul doisprezece.....	210
Sonata numărul treisprezece.....	225
Sonata numărul paisprezece.....	238
Sonata numărul cincisprezece	263
Sonata numărul șaisprezece	282
Sonata numărul șaptesprezece	299
Sonata numărul optsprezece.....	314
Sonata numărul nouăsprezece	332

Sonata numărul unu

New York. Zgomotul mașinilor anima deja ziua, traficul fiind mai mult decât infernal. Sunetul enervant al claxonelor împânzea atmosfera și aşa încărcată. O nouă dimineată în minunatul oraș care nu doarme niciodată.

Într-un apartament de la ultimul etaj al unui zgârie-nori, ziua nu începuse încă. Spațiul era prea întins pentru o singură persoană. Apartamentul, un penthouse opulent, ocupa un etaj întreg. Ferestrele erau din sticlă colorată, iar lumina vie ce străbătea prin ele crea un mozaic armonios pe covorul de plus.

Dormitorul reprezenta cea mai obscură parte a casei. Fereastra ce ocupa un perete întreg era acoperită de o draperie grea, neagră. Pe partea opusă, încadrând o ușă, străjuiau două dulapuri ce adăposteau haine de zi și costume elegante. Intrarea dintre ele ducea spre biroul ale cărui singure piese de mobilier erau masa din lemn de mahon și un seif cu documente și partituri valoroase. Patul însă domina spațiul ambelor încăperi.

Așternuturile foșniră, iar Ethan Reed deschise ochii albaștri, de o limpezime fermecătoare. Buzele subțiri schițară o plictiseală dincolo de limite. Nici nu se trezise bine și deja era nemulțumit.

Își încrețî nasul acvilin, simțind în nări parfumul unei femei. Durerea de cap îl împiedica să-și amintească exact ce se întâmplase aseară. Parcă lâncezise într-un bar, băuse peste limită și agățase o tipă...

Își întoarse capul, constatănd că până și acea simplă mișcare îi provoca suferință. Reținându-și o înjurătură, se uită lung la femeia adormită de lângă el. De data asta, era o blondă cărlionțată. Pufni nesatisfăcut, apoi se ridică, punându-și

o pereche de boxeri. Cu un gest smucit, trase draperia de-o parte, descooperind imaginea New York-ului. Astăzi urma să fie o zi complicată.

Suspine și mormăielii se auziră din direcția patului. Fata începea să se trezească. Când se mișcă, cearșaful căzu, descooperindu-i trupul gol. Ethan o privi impasibil. Cât băuse aseară de fusese în stare să facă o alegere atât de proastă?

— Bună dimineață! murmură tipa, întinzându-se și privindu-l cu interes. Aseară a fost grozav, lasă-mă să-ți spun.

El nu reacționă în niciun fel. La lumina zilei și cu mintea eliberată de aburii alcoolului, femeia nu mai arăta deloc atrăgător. Preferă să n-o privească. Nu avea timp pentru aşa ceva; treburi urgente îl așteptau. Se întoarse spre ea cu pași eleganți, surâzându-i prefăcut, fixând-o cu ochi reci și goi, lipsiți de compasiune.

— Dispari! îi șopti la ureche cu o voce mierosă.

Se retrase ușor de lângă ea, apoi îi întoarse spatele, continuând să privească orașul ce forfotea energetic.

— Dar aseară ai spus că..., începu Tânăra, speriată.

Nici nu îi știa numele.

— Uite ce e, Kate, aseară ne-am simțit bine, dar asta e tot. Acum, pleacă.

Ura să fie nevoit să explice genul acesta de lucruri femeilor care îi vizitau patul. De aceea nu mergea la întâlniri. O noapte e doar o noapte și atât, iar vorbele... Râse scurt. Vorbele sunt gratuite, aşa că, dacă asta încântă oamenii, de ce să nu le folosească? Detesta să audă rugăminți din partea ființelor naive.

— Numele meu nu este Kate, ci Jane, ripostă fata, în timp ce își aduna lenjeria de pe jos.

— Cum spui tu, Kate, îi accentua numele cu răutate. Pleacă până nu te dau forțat afară. Vrei?

Își îndulcise voit glasul, pentru că știa că asta le înnebunea și, cu cât impactul era mai violent, cu atât mai bine.

Privi peste umăr, la blonda care părăsea încăperea abia reținându-și lacrimile, și ridică din umeri, nepăsător.

— Așa-mi trebuie dacă mă încurc cu virgine! Trebuie

să-mi asum riscul de a nu fi satisfăcut.

Abandonă dormitorul, apoi se îndreptă spre camera de repetiții. Era cea mai luminată dintre toate. Draperiile lipseau cu desăvârșire, și singurul obiect mânăiat de razele dimineații era un pian Yamaha, plasat în mijlocul camerei. Clapa era închisă, iar pe suprafața ei erau împrăștiate tot felul de partituri, într-o dezordine enervantă. Undeva, sprijinită de scaunul din fața pianului, se afla carcasa unei viori, zăcând alături de alte portative.

Ethan se așeză în fața instrumentului, trase mai aproape scrumiera plină, își aprinse o țigară și închise ochii. Își pregăti mâinile, apoi atinse clapele. Elegant, apăsând din ce în ce mai tare, cu furie, crud, scoase la suprafață muzica sufletului său. Tumultul de note muzicale se amestecau, răspândindu-i starea de spirit în întregul apartament. Fumul de țigară se ridică în rotocoale, împletindu-se cu sonata pe care degetele sale subțiri o interpretau.

Era pianist, dar și om de afaceri. Atunci când împlinise douăzeci de ani, primise una dintre sucursalele firmei tatălui său și, cum era unicul fiu al Carolinei și al lui Albert Reed, trebuia să se ridice la înălțimea așteptărilor celorlalți.

Tatăl lui conducea o companie imobiliară și avea filiale în mai multe țări: Australia, Marea Britanie, America, Japonia, Rusia, Franța, Italia și Germania. La aniversarea sa, Ethan o primise pe cea din New York. Nu putea spune că începuse ca novice, pentru că intrase în lumea afacerilor încă de când avea șaisprezece ani. Fusese pregătit pentru asta și, nu la mult timp după ce a preluat frâiele, Ethan a devenit temut ca un rechin, creându-și un renume alături de cel al părintelui său.

Însă afacerea familiei nu era unica preocupare a Tânărului Reed. În realitate, ceea ce îi aducea profituri exorbitante era cumpărarea firmelor în prag de faliment și vinderea lor pe bucate. Nu era ceva neobișnuit în cercul lor social, dominat de legea junglei. Dintotdeauna, companiile mari le devorau pe cele mici. Legal, totul era acoperit, iar conștiința nu avea ce să caute în acest joc pe viață și pe moarte. Ethan acționa precis,

rapid și fără remușcări. Era un prădător.

Cât despre pian... avea talent. Câștigase toate competițiile la care participase. Încă nu se găsise nimeni să-l detroneze, căci nimeni nu muncea atât de mult pentru ceea ce avea, aşa cum o făcea el.

După câteva ore, abandonă instrumentul. Mâine era concursul pentru care se pregătise cu înfrigurare în ultimele trei luni și avea nevoie de odihnă. *Extaide* era cel mai important moment al lumii muzicale, genul de oportunitate care îl putea face pe un novice să devină faimos peste noapte.

Ethan participa a doua oară. A câștigat ediția anterioară, dar reușita i s-a părut prea facilă. Concurenții au fost atât de slabii, încât n-a savurat gustul victoriei. Talentul lui se cerea măsurat doar cu al celor extraordinari. Simțea că acum era momentul, fiindcă văzuse lista celor înscriși. Erau geniali cu totii.

Rememoră fiecare portativ pe care urma să îl cânte la festival. Apela des la acest truc, pentru a fi sigur că toate notele muzicale fuseseră gravate în mintea sa. Abia după ce intră sub duș și simți apa fierbinte pe piele, realiză că își făcuse griji inutile pentru ziua de mâine.

Se întoarse în dormitor cu gândul să se îmbrace și să iasă. Terminase mai devreme decât plănuise cu repetițiile finale, aşa că nu vedea de ce nu ar putea folosi timpul rămas pentru a se relaxa.

Deschise dulapul în care își organizase cumeticulozitate costumele și alese unul negru. După ce hotărî că o cămașă albă mergea de minune, completă ținuta cu o pereche de pantofi negri. Renunță la cravată. Nu avea nevoie de ea acolo unde mergea.

În drumul spre ieșire, trecu pe lângă bucătărie și privi într-acolo. În mijlocul ei exista o masă rotundă, în jurul căreia erau așezate ordonat șase scaune. Pictată într-un verde îndrăzneț, se armoniza perfect cu restul mobilei. Dulapuri goale atârnau deasupra blatului de bucătărie, iar frigiderul stătea singuratic și rece într-un colț.

Aproape de lift, în partea dreaptă, fusese instalat un bar ce ar fi stârnit invidia oricărui barman din New York. În spatele tejghelei atârnau tablouri reprezentând opere abstracțe, prinse unele sub altele. Pe peretele opus, un raft al unei biblioteci multimedia susținea un televizor LED, iar mai jos, pe următorul, se aflau tot felul de aparate de ultimă generație: home cinema și Blu-ray, conectate între ele. În fața lor, o canapea de piele, lungă cât un pat de două persoane, parcă veghea calmul locuinței.

Părăsi, în cele din urmă, penthouse-ul. Ezită câteva clipe înainte de a urca în mașină – un Aston Martin negru. Medita la ce opțiuni avea și la ce își dorea în momentul respectiv. Prefera să rămână sobru până mâine, aşa că va bea cel mult două pahare de coniac. Nu se supunea decât proprietilor dorințe.

Porni și apăsa accelerația până la refuz, demarând nebunete pe străzile New York-ului. Adora viteza, acela era primul lucru pe care trebuia să îl știe cineva atunci când se așeza pe scaunul pasagerului.

Cel mai rău era pe autostradă, deoarece acolo se transforma într-un demon. Nu mai existau semafoarele care îl opreau în oraș, avea cale liberă să conducă aşa cum își dorea.

Opri în fața unui bar elegant a cărui firmă, *Brule*, de obicei strălucitoare, era stinsă. Localul se deschidea doar pe timp de noapte pentru clienții săi, dar Ethan, se părea, era ceva mai mult de atât.

Coborî din automobil, îl blocă printr-o simplă apăsare a unui buton ce ținea loc de cheie, își afundă mâinile adânc în buzunarele pantalonilor și își aruncă ochii spre aleea neprimitoare a localului. Intră și bâjbâi o vreme prin obscuritatea aceluia spațiu, apoi, enervat, strigă:

— Matt, aprinde lumina aia!

Miji ochii, deranjat de lumina ce începu să clipească deodată. Un cap blond apăru din spatele tejghelei, iar niște ochi căprui, de chihlimbar, îl fixară pe intrus. Buzele bărbatului se curbară într-un zâmbet ironic, iar umerii i se relaxară.

— Ce cauți aici la ora asta? Parcă repetai, îl apostrofă pe ton blând, dar plin de sarcasm.

Scoase două pahare și le așeză în fața musafirului nepoftit.

— De când îți dau ție socoteală? se arătă Ethan nemulțumit.

Se așeză pe unul dintre scaunele înalte de lângă tejhea. Ajunsese din nou în acest loc, chiar dacă își spusesese că era cazul să încerce altceva. Cu coada ochiului, privi în jur.

Era destul de cuprinzător. Undeva, în dreapta, se afla o mică scenă, folosită pentru tot felul de reprezentații, restul încăperii fiind ocupat cu mese rotunde. Era un bar obișnuit. Ceea ce făcea diferență însă era atmosfera ce anima localul în orele de vârf.

Întoarse privirea spre barmanul ce aștepta cu mâna întinsă.

Zâmbi și i-o prinse, scuturând-o în semn de salut. Matt era proprietarul și prietenul lui cel mai bun. Petreceau mult timp în *Brule*, înghițind alcool și discutând vrute și nevrute. Matt știa să asculte, iar Ethan aprecia asta.

— Dă-mi un coniac, comandă el, scoțându-și portofelul.

— Lasă, fac cinste, răspunse Matt, turnând băutura dintr-o sticlă cu etichetă sofisticată.

Îi întinse lui Ethan unul dintre pahare, împingându-l către el cu un deget. Acesta îl luă și mulțumi printr-o înclinare, apoi turnă conținutul pe gât în mai puțin de un minut. Îl puse gol pe blatul tejhelei, studiindu-l fix. Atunci când Matt dori să îl umple iar, refuză cu o mișcare a capului.

— Vreau să fiu treaz mâine. Iau în serios competiția asta, știi prea bine, explică el cu un glas straniu.

— Atunci, ce cauți aici? Nu îți prea stă în fire să te comporti astfel.

— Cred că nu. Doar că am avut chef să ies și, ei bine, iată-mă! Cred că ar fi, totuși, mai înțelept să plec. Irosesc timp prețios, spuse, ridicându-se și rânjind către blond. Mulțumesc pentru băutură, omule!

— Oricând. Fă-i praf mâine! îl încurajă Matt.

Reed porni spre casă. Folosi restul zilei pentru a cânta aceeași partitură din nou, și din nou, și din nou. Nu conta că o știa pe de rost, execuția trebuia să fie perfectă. Dacă greșea până și o singură notă, o lua de la capăt cu încrâncenare, de parcă totul depindea doar de acea unică melodie. Continuă astfel până târziu, când simți că nu își mai putea mișca degetele pe clape.

Se trânti apoi în pat și adormi îmbrăcat cu hainele de zi. Epuizat, se cufundă într-un somn fără vise. Dimineața se trezi și plecă devreme.

Opera, locul unde cele mai bune piese de teatru erau puse în scenă, găzduia marele eveniment *Extaided*. Scena era imensă, iar sala putea adăposti un număr impresionant de spectatori.

Când ajunse acolo, holul era aglomerat deja. Ethan își dădu seama că erau participanți, căci le zări numerele de ordine. El nu avea nevoie de aşa ceva, era câștigătorul ediției trecute. Asta îi conferea dreptul de a cânta primul, dacă își dorea, și exact asta intenționa. Își aranjă costumul și porni spre camera unde se aflau restul concurenților.

În momentul în care deschise ușa, discuțiile animate încetară și toți ochii se îndreptară spre el. Era privit cu admiratie împreună cu deznădejde, fiindcă talentul său era de notorietate printre pianiști. Se îndreptă spre locul rezervat, ignorându-i. Nu îl interesa prezența lor. Se așeză pe un scaun, moment în care conversațiile porniră din nou, de parcă nici nu s-ar fi întrerupt.

Doamne, oamenii erau atât de slab! Chiar dacă nu făcea decât să domine – asta era personalitatea lui – nu se putea abține să nu-și dorească să întâlnească pe cineva care să îl oblige să depună ceva efort. Nu voia să-și piardă vremea cu indivizi care i se supuneau doar pocnind din degete. Atât de mult își dorea o provocare, încât, de câte ori se gândeau la asta, simțea o trepidație stranie pe dinăuntru.

Trase aer în piept și privi în jurul său. Atenția îi fu captată de o Tânără ce ținea ochii închiși și părea să repete sau să se